

modlimy się do Chrystusa przemienionego słowami *Kanonu św. Jana Damaśceńskiego*: «Uwiodłeś mnie budząc pragnienie Ciebie, o Chryste, i przemieniłeś mnie Twą Boską miłością. Spal

moje grzechy w ogniu niematerialnym i zechciej napełnić mnie Twą słodyczą, abym przeżywając wielką radość, stawiał Twoje objawienia».

OGŁOSZENIA

1. Przypominamy, że w **lipcu i sierpniu**, zmieniony jest rozkład Mszy świętych w niedzielę. **Odwołane są Msze święte o godz. 11:30 i 13:00**, a w ich miejsce jest **Msza święta o godz. 12:00**. Pozostałe Msze święte pozostają bez zmian. Kancelaria w czasie wakacji jest czynna od poniedziałku do czwartku tylko w godz. popołudniowych, czyli od **16:00 do 17:45** oraz dodatkowo w poniedziałek od **19:00 do 20:00**.

2. Zachęcamy do udziału w pieszych pielgrzymkach wyruszających w sierpniu z Warszawy na Jasną Górę: **46. Warszawska Akademicka Pielgrzymka Metropolitalna** organizowana przez Duszpasterstwo Akademickie przy kościele św. Anny w Warszawie; **35. Pielgrzymka Osób Niepełnosprawnych i Rodzin** organizowana przez Katolickie Stowarzyszenie Niepełnosprawnych; **315. Warszawska Pielgrzymka Piesza** organizowana przez Ojców Paulinów przy kościele Świętego Ducha na Nowym Mieście.

3. Dziś – pierwsza niedziela miesiąca, zapraszamy na adorację Najświętszego Sakramentu, którego wystawienie rozpocznie się o **18:00**.

4. Najbliższy piątek jest **pierwszym** w sierpniu. Możliwość spowiedzi na początku każdej Mszy świętej oraz od godz. **18:00**. Po Mszy o godz. **18:30** zapraszamy na nabożeństwo do Niepokalanego Serca Pana Jezusa.

5. Jak zawsze w drugą sobotę miesiąca, zapraszamy na Mszę św. o godz. **9:00**, która będzie celebrowana przy ołtarzu Matki Bożej Muranowskiej. Jest to Msza św. zbiorowa, intencje można składać w zakrystii i kancelarii.

6. W tym tygodniu w liturgii Kościoła obchodzimy:

- we wtorek, 4 sierpnia – wspomnienie **św. Jana Marii Vianneya**, prezbitera;
- w czwartek, 6 sierpnia – święto **Przemienienia Pańskiego**;
- w sobotę, 8 sierpnia – wspomnienie **św. Dominika**, prezbitera.

7. Wszystkim wyjeżdżającym na wakacyjne urlopy oraz spędzającym je w naszej parafii życzymy udanego wypoczynku.

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki. Bóg zapłać!

Redagują: ks. dr Dominik Koperski oraz Parafianie. Strona internetowa Parafii:

www.swaugustyn.pl

Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa.

Parafia św. Augustyna

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

XVIII niedziela zwykła

2 sierpnia 2026

Msze św. dzień powszedni: 7⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰

niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: czynna jest od poniedziałku do czwartku:

po południu **16.00 - 17.45**, ponadto w poniedziałki wieczorem w godz. **19.00 - 20.00**, rano we wtorki i czwartki **9.30 - 10.00**.

Kancelaria w piątki jest nieczynna. **Tel.: 22 838 30 95** w godz. urzędowania

Konto parafii św. Augustyna: **56 1240 2063 1111 0010 0087 4213**

LITURGIA SŁOWA

Iz 55, 1-3; Ps 145; Rz 8, 35. 37-39; Mt 14, 13-21

Refren Psalmu: **Otwierasz rękę, karmisz nas do syta.**

Gdy Jezus usłyszał o śmierci Jana Chrzciciela, oddał się stamtąd łodzią na pustkowie, osobno. Lecz tłumy zwiedziały się o tym i z miast poszły za Nim pieszo. Gdy wysiadł, ujrzał wielki tłum. Zlitował się nad nimi i uzdrowił ich chorych. A gdy nastał wieczór, przystąpili do Niego uczniowie i rzekli: „Miejsce to jest pustkowie i pora już późna. Każ więc rozejść się tłumom: niech idą do wsi i zakupią sobie żywności”. Lecz Jezus im odpowiedział: „Nie potrzebują odchodzić; wy dajcie im jeść”. Odpowiedzieli Mu: „Nie mamy tu nic prócz pięciu chlebów i dwóch ryb”. On rzekł: „Przynieście Mi je tutaj”. Kazał tłumom usiąść na trawie, następnie wzięwszy pięć chlebów i dwie ryby, spojrzał w niebo, odmówił błogosławieństwo i połamawszy chleby, dał je uczniom, uczniowie zaś tłumom. Jedli wszyscy do syta, a z te-go, co pozostało, zebrano dwanaście pełnych koszy ułomków. Tych zaś, którzy jedli, było około pięciu tysięcy mężczyzn, nie licząc kobiet i dzieci.

ROZWAŻANIE

Gdy Jezus dowiaduje się o męczeńskiej śmierci Jana Chrzciciela, pełen bólu udaje się pustynię. Chce być sam na sam z Ojcem. Zobacze Jezusa, który łodzią udaje się na miejsce pustynne. Wpatrując się w Mistrza, zapytam siebie: Czy jest we mnie pragnienie pustyni? Jak często podaruję sobie czas na milczenie i osobistą modlitwę?

Będę kontemplował Jezusa, którego ogarnia litość na widok wielkiej rzeszy ludzi. Wyobrażę sobie, jak podchodzi do chorych, okazuje im współczucie i uzdrawia ich. Co jest moją największą chorobą? Będę Go z wiarą prosił, aby mnie uzdrowił. Przedstawię sobie obraz. Jest wieczór. Tłumy ludzi wciąż są z Jezusem. Są głodni i zmęczeni spiekotą dnia. Jestem pośród nich. Zobacze bezradność i zakłopotanie uczniów oraz spokój Jezusa. Będę słuchał rozmowy uczniów z Jezusem. Zobacze zdziwienie na ich twarzy, gdy słyszą: „Wy dajcie im jeść”. Liczą chleby i ryby, które mają przy sobie. Są skupieni na sobie. Nie potrafią poprosić Jezusa, aby zaradził ich bezradności. Przypomnę sobie sytuację z mojego życia, w których czując się bezradny, „traciłem głowę”. Jak często w takich chwilach szukałem pomocy u Jezusa? Czy rozmawiam z Nim o moich zmartwieniach?

Będę kontemplował scenę rozmnożenia chleba. Zobacze Jezusa, który każe tłumowi usiąść na trawie, bierze do ręki chleby i ryby i modli się do Ojca. Lud patrzy ze zdziwieniem na to, co się dzieje. Dla wszystkich wystarcza jedzenia. Są syci. Zobacze ich radość i zafascynowanie Jezusem.

Uświadomię sobie, że cudowne działanie Jezusa nie zakończyło się. Nadal działa z mocą. Będę powtarzać akt wiary: **Panie, Jezu, jesteś mocą w mojej bezradności.**

Ks. Krzysztof Wons SDS

KATECHEZA ŚW. JANA PAWŁA II 26.04.2000

Podczas Oktawy Wielkanocnej, którą traktujemy jako jeden wielki dzień, liturgia niestrudzenie powtarza orędzie zmartwychwstania: «Jezus naprawdę zmartwychwstał!» Orędzie to otwiera przed całą ludzkością nowy horyzont. W zmartwychwstaniu staje się rzeczywistością to, co w Przemienieniu na górze Tabor było osłonięte tajemnicą. Zbawiciel odsłonił przed Piotrem, Jakubem i Janem cud chwały i blasku, potwierdzony głosem Ojca: «To jest mój

Syn umiłowany» (Mk 9, 7). Podczas świąt paschalnych słowa te ukazują nam w całej pełni swą prawdę. Umilowany Syn Ojca, Chrystus ukrzyżowany i umarły, zmartwychwstał dla nas. W Jego świetle my, wierzący, widzimy światło i «podniesieni przez Ducha Świętego – jak głosi liturgia Kościołów Wschodnich – sławimy współlistotną Trójcę Świętą przez wszystkie wieki» (*Wielkie Nieszpory Przemienienia Chrystusa*). Z sercem przepełnionym rado-

ścią paschalną wступujemy dziś w duchu na górę świętą, wznoszącą się nad niziną galilejską, by kontemplować wydarzenie, które tam się dokonało i które poprzedziło wydarzenia wielkanocne. Ku Chrystusowi zwracają się dwaj świadkowie Pierwszego Przymierza: Mojżesz, pośrednik Prawa oraz Elias, prorok Boga żywego. Ogłoszone przez Ojca Bóstwo Chrystusa wyrażają symbole, sugestywnie opisane przez św. Marka. Mamy bowiem światło, biel, wyobrażające wieczność i transcendencję: «Jego odzienie stało się lśniąco białe, tak jak żaden folusznik na ziemi wybielić nie zdoła» (Mk 9, 3). A potem obłok, znak obecności Boga na drodze Wyjścia Izraela oraz w namiocie Przymierza.

Tekst liturgiczny podkreśla trynitarny wymiar przemienienia Chrystusa na górze. Wyraża jest bowiem obecność Ojca poprzez objawiający Go głos. Chrześcijańska tradycja dostrzega tam jednocześnie obecność Ducha Świętego poprzez odniesienie do podobnego wydarzenia, jakim był chrzest nad Jordanem, gdzie Duch zstępował na Chrystusa w postaci gołębicy (Mk 1, 10). Wydane przez Ojca polecenie: «Jego słuchajcie!» zakłada, że Jezus napelniony jest Duchem Świętym, dlatego też Jego słowa są «duchem i są życiem». Można więc wstąpić na górę, by tam się zatrzymać, oddać się kontemplacji i zanurzyć się w tajemnicy Bożego światła. Tabor reprezentuje wszystkie góry prowadzące nas do Boga, zgodnie z ulubioną wizją mistyków. Inny tekst Kościoła Wschodniego zachęca nas do owego wchodzenia na górę i ku światłu:

«Przyjdźcie narody, pójďte za mną! Wstąpmy na świętą i niebieską górę, za-trzymajmy się duchowo w mieście Boga żywego i wpatrujmy się w duchu w Bóstwo Ojca i Syna, jaśniejące blaskiem w Jednorodzonym Synu» (troparion na zakończenie *Kanonu św. Jana Damascyńskiego*).

W Przemienieniu nie tylko kontemplujemy tajemnicę Boga, przechodząc ze światłości do światłości, lecz zostajemy wezwani do słuchania skierowanego do nas słowa Bożego. Ponad słowem Prawa u Mojżesza i proroctwa u Eliasza rozbrzmiewa słowo Ojca, odsyłające do głosu Syna. Przedstawiając «umiłowanego Syna», Ojciec wzywa, aby Go słuchać.

Oglądanie i słuchanie, kontemplacja i posłuszeństwo stanowią drogi prowadzące nas na świętą górę, na której Trójca Święta objawia się w chwale Syna. «Przemienienie daje nam przedsmak chwalebnego przyjścia Chrystusa, który przekształci nasze ciało poniżone na podobne do swego chwalebnego ciała (Flp 3, 21). Przypomina nam również, że przez wiele ucisków trzeba nam wejść do Królestwa Bożego (Dz 14, 22), (KKK, 556).

Liturgia Przemienienia ukazuje w trzech apostołach – Piotrze, Jakubie oraz Janie – ludzką «triadę» kontemplującą Boską Trójcę. Podobnie jak trzech młodzieńcy w piecu ognistym z Księgi Daniela (3, 51 - 90) liturgia «błogosławi Boga Ojca Stwórcę, wysławia Słowo zstępujące im na pomoc i zmieniające ogień w rosę, i wychwala Ducha Świętego, darzącego wszystkich życiem przez wieki» (*Jutrznia święta Przemienienia*). My również